

## [Alfred Jensen.]

sig på lignende måde. Man må tage spørgsmålet op til behandling på en helt anden måde, end det ærede medlem hr. Per Hækkerup gjorde. Han sagde: jeg kan se, at ministeren ikke vil være med til det. Når det ser sådan ud, har det ærede medlem og jeg brug for at fremføre al den argumentation, som vi overhovedet råder over, for at overbevise ministeren og hans parti og andre her i salen om, at en lov om bosætningslån må gennemføres.

Hvad det sidste punkt angår, om kulturcentre, var ministeren så venlig at sige, at jeg måtte vente, indtil der forelå betænkning, så kunne man se på sagen. Det er jo ejendommeligt, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup tog modsat på spørgsmålet, for han sagde: her er problemerne løst, det, som ungdomskommissionen har foreslået, er blevet gennemført, så der er ikke noget at tale om her. Ja, men spørgsmålet er vel ikke, om ungdomskommissionens forslag er gennemført, men om problemet for ungdommen er løst på den rigtige måde. Jeg har nævnt visse ting, som viser, at det er det ikke, og hvis det ærede medlem vil gribe i sin egen barm, må han erkende, at problemet ikke er løst med de gennemførte lovforanstaltninger selv efter forslaget fra ungdomskommissionen. Der er stadig problemer, som trænger sig på, og som skal løses, og derfor foreslår vi, at man fra statens side undersøger problemet og kommer med forslag til foranstaltninger, som sikrer en løsning. Jeg vil da også gerne gøre det ærede medlem opmærksom på, at jeg i min motivering sagde, at det, der var gennemført af foranstaltninger gennem forskellige love, som tog sigte på indrettelse af kulturcentre, ikke havde været tilstrækkeligt. Når man taler om saglig behandling, burde sådanne ting tale både til hjerte og forstand, men det lader til, at det ikke spiller så stor rolle, når man behandler problemer af den art.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup startede med at forklare, at der var presset altfor meget ind i vort forslag; der var praktisk talt presset alt det ind i dette forslag, som ungdomskommissionen var nået frem til, og derfor var det blevet overfladisk, mangelfuldt og usagligt, og jeg tror, han hidsede sig ned til at sige, at det var ikke særlig godt. Midt i talen remsede han imidlertid en hel del ting op, som han mente vi burde have haft med i forslaget, når man skulle have det hele med. Ja, jeg ved meget vel, at der kunne flettes meget, meget mere ind i vort forslag, men vi har

taget de spørgsmål med, som for os står som de vigtigste for ungdommen. Det betyder ikke, at der ikke er andre vigtige spørgsmål. Vi har også taget de spørgsmål med, som for os står klarest, og som står nærmest deres løsning, fordi problemerne netop har været til behandling på forskellig måde.

Jeg har allerede i mine bemærkninger til ministeren føjet nogle kommentarer til de bemærkninger, det ærede medlem hr. Per Hækkerup gjorde til det, vi har sammenføjet under § 5 i vort forslag til beslutning, og jeg tror i og for sig, det er tilstrækkeligt. For der ligger ikke mere i det ærede medlems bemærkninger end det, at tipspengene skulle kunne dække feriehjælp og ungdomsherberger. Det er muligt, de kan gøre det, men så var det rart at se problemerne løst i praksis. Det er de ikke, og når de ikke er det, må det være rimeligt, at man rent principielt fra rigsdagens side vedtager, at nu ønsker man disse problemer taget op til løsning hurtigst muligt.

Det ærede medlem var fortørnet over, at vi medtog problemer i vort forslag til beslutning, som nu var til behandling. Ja, det er jo ikke let at gøre alle tilfreds, jeg havde heller ikke tænkt mig, at jeg kunne gøre det ærede medlem hr. Per Hækkerup tilfreds. Forøvrigt er forslaget slet ikke udarbejdet for at tilfredsstille ham, men for at hjælpe ungdommen frem til en løsning af disse problemer, men det er jo ikke let at gøre det ærede medlem tilfreds. Det ene øjeblik er han utilfreds med, at man stiller forslag, som ikke er behandlet, det andet øjeblik er han utilfreds med, at man stiller forslag, som er behandlet, og i en tredje situation er han utilfreds med, at man stiller forslag, hvis problemer er til overvejelse og behandling. Det må dog vist være sådan, at hvis man skønner, at de forhandlinger, der finder sted, er foregået længe nok, hvis man skønner, at der er klarhed nok over problemerne, må man kunne sætte spørgsmålene til behandling i det høje ting. Det ærede medlem lod jo ane, at han var i besiddelse af en sagskundskab af den anden verden, det lyste ligefrem ud af hans øjne. Der mangler altså ikke praktiske muligheder for at få problemerne diskuteret her, spørgsmålet er blot, om man ønsker at diskutere dem, eller om man vil komme med nogle talemåder for at tilsløre, at man ikke vil gøre noget for at komme igennem med dem.

Jeg noterer dog, at det ærede medlem måtte indrømme, at der var vigtige problemer i det, vi har opstillet i punkterne 1